

feriet. Naar man befinder sig paa det finantsielle Omraade, erkjender jeg, at det kan være meget naturligt, at man henvender sig til Bevillingsmyndighedens Repræsentanter eller den ene af disse Repræsentanter, og at da først Finantsudvalget og senere Folkethinget udtaler sin Beredvillighed forud til, hvis Regjeringen dertil maatte finde Anledning, at komme de Paagjældende imøde paa en eller anden Maade. Meget ofte vil der nemlig i disse Forhold ikke være Tale om Noget, som de Paagjældende kunne fordrø som en Ret, der vil som oftest være Spørgsmaal om at gaa udenfor den strenge Ret, om at yde Noget af Billigheds-hensyn, og forsaavidt kan det ganske vist have sin gode Betydning for Regjeringen, for Administrationen at Hende Stemningen hos Bevillingsmyndigheden i den Henseende. Men anderledes stiller Sagen sig efter min Betragtning med Hensyn til Andragender om andre Gjenstande, navnlig Gjenstande, der henhøre under Administrationens Omraade. Hvad dem angaar kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at det allerede tilstrækkelig har vist sig ved, hvad der er passeret i de sidste Aar, at det neppe var heldigt, da man kom ind paa for et Par Sæssioner tilbage at nedsette et Udvalg, for i Almindelighed at tage de til Folkethinget indgivne Andragender under Behandling og derom gjøre Indstillinger. Det blev dengang udtalt af et æret Medlem, der udtalte sig imod Nedsettelsen af et saadant Udvalg, at dette let kunde udvilde sig til at blive en Slags Overadministration eller Overregjering eller ialtsald friste til at gjøre Forsøg paa at gaa den Vej. Naar der indgives Andragender til Folkethinget, som derefter henvises til Udvalget for Andragenderne, ere jo to Ting mulige, og man har i de foreliggende Andragender Exempler af begge disse Arter. Enten have de Paagjældende tidligere henvendt sig med deres Andragender til Regjeringen, og Regjeringen har taget sin Bestemmelse i Sagen og meddeelt Svar til de Paagjældende. Naar de Paagjældende da uden at fremkomme med noget Nyt i Sagen henvende sig til Folkethinget, og Folkethinget henviser Sagen til det paagjældende Udvalg, og dette Udvalg derefter udtaler sig om Sagen enten i den ene eller den anden Retning, efter Omstændighederne — som det hedder — „henviser“ Sagen til ny Overveielse af Regjeringen, kunde deri synes at ligge ligesom en Kritik af den Afgjørelse, som Regjeringen tidligere har truffen i Sagen, og som jeg tillod mig at bemærke, jeg gaar ud fra, at det er Sager, som henhøre under Administrationens Omraade. En saadan Henvisning fra Folkethinget, forsaavidt det maatte tiltræde Udvalgets Indstilling, forekommer mig imidlertid ogsaa at være mindre heldig, ogsaa af den Grund, at det kan forudsættes, at jo omhyggeligere og grundigere Administrationen har overveiet den tidligere tagne Beslutning, desto mindre Udfigt er der til, at Administrationen vil for-

andre denne sin Beslutning, fordi Sagen bliver henvist, som det hedder, til ny Overveielse fra det ærede Folkethings Udvalg. I det andet Tilfælde, hvor Andragerne ikke tidligere have henvendt sig til Regjeringen, fremtræde vel ikke disse Medlemmer, men der fremkommer da Medlemmer af en anden Art. Der optræder nemlig i Grunden først det ærede Udvalg og derefter Folkethinget, forsaavidt det slutter sig til Udvalgets Indstilling, som et Slags Melleminstants mellem de paagjældende Andragere og Regjeringen; de sætte sig paa en Maade i Klasse med de forskjellige Mellemautoriteter, hvis Erklæringer eller behagelige Ytringer ellers ved lignende Leiligheder indhentes, forinden Regjeringen afgjør Sagen saaledes, som den anser det for rigtigst. Der bliver i dette Tilfælde kun den Forskjel, at meget ofte ere de Udtalelser, som Folkethingets Udvalg og derefter selve Folkethinget afgiver om Sagen, ikke grundede paa en saadan alsidig Undersøgelse af Forholdene som den, Regjeringen forlanger af de underordnede Autoriteter, hvis Erklæringer afsees. I den foreliggende Sag er der blandt de 4 Andragender, som af hele Udvalget eller af enkelte Dele af dette foreslaas henvises til Justitsministeren, Exempler af begge Arter, og de Bemærkninger, som jeg saaledes har tilladt mig i Almindelighed at fremsætte, finde rigelig Anvendelse i alle disse 4 Tilfælde. Af Sager, der have været hos Regjeringen tidligere, skal jeg saaledes nævne de Andragender, som omhandles i Indstillingerne under Nr. 5 og 10. Jeg tør antage, at Udvalget her ikke har haft Leilighed til at anfille en saa fuldstændig Undersøgelse, som Regjeringen, tør jeg sige, i disse Forhold har gjort. Havde man gjort det, var man maaffø kommet til et andet Resultat; men i ethvert Tilfælde vil jeg tillade mig at bemærke, at jeg, førend jeg har afgivet min Bestemmelse i disse Forhold, har skænket Sagen den Undersøgelse, som jeg ansaa det for min Pligt at skænke den, og der er ikke, i hvad der er fremført fra det ærede Udvalgs Side, kommet noget som helst nyt Moment frem, der kan foranledige mig til at opfatte Sagen anderledes, end jeg tidligere har opfattet den. Der er i hvad der er udtalt fra det ærede Udvalgs Side, Udskilligt, som viser hen til, at det ærede Udvalg ikke har set klart i Sagen, men at det tilbørlig har befundet sig i den samme Klarhed som de Andragere, der have henvendt sig til det ærede Udvalg. Hvad Forslaget under Nr. 10 angaar, da er det kun stillet af et Mindretal, et enkelt Medlem af Udvalget. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa Realiteten af dette Forslag, men kun bemærke, at det forekommer mig at være en høist mærkelig Fordring, at det Offentlige skulde sætte sig i Bevægelse og paadrage sig, det vil sige Statskassen, Afgifter for at oplyse en Tvivl, der efter nogle private Borgere's Meninger er om Giendomsrettsforholdet mellem dem og nogle andre private Statsborgere. Jeg